Надзея Парчук

Тут лёгка дыхаць

Вершы

Парчук Надзея Мікалаеўна нарадзілася 27 верасня 1951 года ў вёсцы Ладараж Пінскага раёна. Скончыла Пінскі ўлікова-крэдытны тэхнікум. Працавала ў банкаўскай сістэме.

Аўтар васьмі кніг паэзіі. Лаўрэат літаратурнай прэміі імя У. А. Калесніка Брэсцкага аблвыканкама ў намінацыі «Паэзія» (2010).

Каб шчасце нязгасна цвіло…

Каб рэкі паілі нас чыстай вадой,
А ў полі калоссе шумела —
Не цешмася, людзі, чужою бядой,
Каб наша, крый Бог, не паспела.

Каб лад быў у хатах, а ў душах святло,
І радасць усмешкай вітала —
Давайце маліцца за тое сяло,
Дзе нас калісь маці люляла.

Павінна хоць штосьці застацца святым
У нашых знявераных сэрцах,
Бо толькі жывём мы, пакуль даражым —
Радзімай, рачулкай, азерцам.

Каб шчасце людское нязгасна цвіло
На нашых жыццёвых сцяжынах,
Адорвайма іншых сардэчным цяплом —
Найшчодра,
нястомна,
няспынна.

У Ладаражы

Як лёгка і светла тут дыхаць,
У хмаркі лунаць на плячы!
Тут нават мой бусел з буслiхай
Кружляюць вышэй аблачын.

Нішто не парушыць, здаецца,
Ціхуткую плыннасць ракі —
Ні сонца, што з высяў ільецца,
Ні шэпт задуменных ракіт.

І я тут душой спачываю,
Натхняюся роднай красой...
Ах краю мой, любы мой краю,
Дазволь наталіцца табой!

Праз мора блакіту

Да зор не ідуць пехатою.
Афарызм серба Паўле Кавачавіча

Да зор не дайсці пехатою,
Хаця ўся прастора адкрыта.
Да зорак сягаюць душою
Праз мары, праз мора блакіту.

Як хораша свеціцца неба —
Вачэй немагчыма адвесці!
І ў кожнае зоркі патрэба:
Любоў чалавеку данесці.

Крануцца душы яго промнем,
Іскрынку святла ў ёй пакінуць,
Каб мог дабрынёю напоўніць
Усю дарагую радзіну.

Бо зоры і праўда жывыя —
Святлом чалавецтву слугуюць,
Запальваюць сэрцы людскія
І ў іх, палымяных, шчыруюць.

Да зор не дайсці пехатою,
Бо шлях да жаданых няблізкі.
Да зорак сягаюць душою —
З дзяцінства,
з маленства,
з калыскі...

Светлы вобраз

Родны вобраз мілай мамы
Сніўся ў снах маіх не раз,
Як чакала каля брамы,
Выглядала ў позні час,

Як чытала нам Купалу
З непадробным пачуццём —
Нас выводзіла памалу
На шырокае жыццё.

Баслаўляла нам дарогі,
Сцежкі нашы і шляхі,
Каб не ведалі знямогі,
Не патрапілі ў грахі,

Надзяляла дабрынёю
І спагадай да людзей...
Мы з такою ж цеплынёю
Вучым гэтаму дзяцей.

Дык прысніся, мама, зноў мне,
Бо забылася сказаць:
«Я тваю пяшчоту помню!
Ты... умела акрыляць».

Свежаспечаны хлеб

Шлю пашану зярняці
І табе, дзедаў серп!
З чым твой пах параўнаць мне,
Свежаспечаны хлеб?

Ці то з водарам родным
І зямелькі, і рос,
Ці то з сілай нязводнай
Неспасціжных нябёс?

І твой пах, і цябе я
Параўнаю з раллёй,
З аржаніцаю спелай
І з людской дабрынёй.

А без гэтага, знаю:
Пустата на стале.
Вось чаму праслаўляю
Свежаспечаны хлеб.

Буслоў радзіма...

Штогод вяртаюцца буслы
Да нас з чужых краёў, з-за мораў,
Дзе шчасна калісь узраслі,
Бяды не ведалі і гора.

Даўно запомнілі яны,
Што Беларусь ім, нібы маці, —
Рассцеле кожнае вясны
Свае палі і сенажаці.

Тут можна буслікаў сваіх
Узгадаваць, узняць на крылы.
Тут людзі ўсе чакаюць іх,
Зямля з любоўю дорыць сілы.

Раніцай

Прачнуўся світанак і плюхнуўся ў рэчку
Туды, дзе раскінуўся Мухаўца плёс,
А ветрык-свавольнік пранёсся над грэчкай
І знік нечакана ў блакіце нябёс.

І стала ў паветры зноў ціха і міла,
І стала так светла над весняй зямлёй,
Што бусел распростаў даўжэзныя крылы
І жвава падаўся да рэчкі Лясной.